

Hi havia una vegada un pop tímid i silenciós, que gairebé sempre anava solitari perquè encara que volia tenir molts amics, era una mica vergonyós. Un dia, el pop estava provant d'atrapar una ostra molt esmunyedissa, i tot plegat, i sense adonar-se'n, es va fer un enorme embolic amb els seus tentacles i no es podia moure. Va mirar de desfer l'embolic amb totes les seves forces, però va ser impossible, així que va haver d'acabar demanant ajuda als peixos que passaven, tot i l'enorme vergonya que li feia que el veiessin fet un nus.

Molts van passar sense fer-li cas, excepte un peixet molt gentil i simpàtic que es va oferir per ajudar-lo a desfer tot aquell embolic de tentacles i ventoses. El pop es va sentir alleugerit quan es va poder deixar anar, però era tan tímid que no es va atrevir a quedar-se parlant amb el peixet per ser el seu amic, així que simplement li va donar les gràcies i es va allunyar d'allà ràpidament. Després, va passar tota la nit pensant que havia perdut la magnífica oportunitat de fer-se amic d'aquell peixet tan amable.

Un parell de dies després el pop estava descansant entre unes roques, quan va notar que tothom nedava precipitadament. Va mirar una mica més lluny i va veure un enorme peix que havia anat a menjar en aquella zona. I ja anava corrent a amagar-se, quan va veure que l'horrible peix estava perseguint precisament el peixet que l'havia ajudat! El peixet neces-

Agrair
El pop i el
peixet

sitava ajuda urgent, però el peix gran era tan perillós que ningú no s'atrevia a acostar-s'hi.

Llavors el pop, recordant el que el peixet havia fet per ell, va sentir que l'havia d'ajudar com fos, i, sense pensar-s'ho ni un moment, es va llançar com un llamp, es va plantar davant del peix gegantí i, abans que aquest pogués sortir de la seva sorpresa, va deixar anar el raig de tinta més gran de la seva vida, va agafar el peixet i va córrer a amagar-se entre les roques. Tot va passar tan ràpid, que el peix gran no va tenir temps de reaccionar, però de seguida es va recuperar. I ja es disposava a buscar el pop i el peix per menjar-se'ls quan va notar una picor terrible a les escates, després a les aletes, i finalment a la resta del cos.

Va resultar que era un peix artista que adorava els colors, i la fosca tinta del pop li fa provocar una al·lèrgia terrible per tot el cos.

Així que el peix gegant va marxar d'aquell lloc encès de picor. Quan tots els peixos ho van saber van anar a felicitar el pop per ser tan valent. Llavors el peixet els va explicar que ell havia ajudat el pop uns dies abans, però que mai no havia conegut ningú tan agraït que arribés a fer una cosa tan perillosa. En sentir això, els altres peixos del lloc van descobrir com d'especial era aquell tímid pop, i no hi havia cap habitant d'aquelles roques que no volgués ser amic d'un pop tan valent i agraït.

Adaptació

